

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2407	Ἦψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ Τρίτη 14 Σεπτεμβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἀνάστασι, γλυκύτης, δύναμις

«Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρὸς ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρὸς βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα· Σταυρὸς ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα» (ἐξαποστ.)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῆς παγκοσμίου Ἦψώσεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ. Ἦψώνεται ὁ σταυρός, ὅπως ἀκοῦμε στὸν ὕμνο «Σταυρὸς ὑψοῦται σήμερον καὶ κόσμος ἀγιάζεται...» (ἐξαποστειλ.). Ἡ χάρις ποῦ ἐκπέμπεται ἀπὸ τὸν τίμιον σταυρὸ φτάνει σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη, πιάνει ὅλο τὸν κόσμον, ἀγιάζει τὰ σύμπαντα· ἔχει, ὅπως λένε, οἰκουμενικὴ διάστασι, κοσμικὴ ἐμβέλεια· γι' αὐτὸ ἡ Ἦψωσις λέγεται «παγκόσμιος».

Λάμπει καὶ ἀκτινοβολεῖ ὁ πανάγιος σταυρός. «Δοξολογοῦσι πάντα τὰ πέρατα, ἐκδειματοῦνται (=φοβοῦνται καὶ τρέμουν) δαίμονες ἅπαντες» (ἀίν.). Καὶ κάθε Χριστιανὸς ποῦ πιστεύει στὸν Ἐσταυρωμένον, μικρὸς ἢ μεγάλοι, ἄντρας ἢ γυναίκα, νέος ἢ γέροντας, γονατίζει ἐμπρὸς στὸ τίμιον Ξύλον καὶ μιὰ θερμὴ προσευχὴ βγαίνει ἀπ' τὴν ψυχὴ του· «**Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, βοήθει μοι**».

Ἀλλὰ ποιὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ γεγονὸς ποῦ ἐορτάζουμε σήμερα; τί διδάγματα μᾶς δίνει;

● Γνωρίζουμε ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος στὶς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 312 νίκησε τὸν Μαξέντιο ἔξω ἀπὸ τὴ Ῥώμη, παρὰ τὴν Μουλβία γέφυρα πάνω στὸν ποταμὸ Τίβερι. Ἡ νίκη αὐτὴ ἦρθε μετὰ ἀπὸ θαυμαστὴ ἐμφάνισι τοῦ σταυροῦ σ' αὐτόν. Τὸν εἶδε, ὅπως ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς, μετὰ τὸ μεσημέρι μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια νὰ λάμπη στὸν οὐρανὸ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο μαζί μὲ τὴ φράσι «**Ἐν τούτῳ νίκα**». Γι' αὐτὸ ἔπειτα στὴν Κωνσταντινούπολι ἔστησε μεγάλο σταυρὸ ποῦ φωτιζόταν τὴ νύχτα.

Ἡ μητέρα τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἡ ἁγία Ἐλένη, εἶχε μεγάλο πόθο νὰ προσκυνήσῃ στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐκεῖ ποῦ περπάτησε ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, καὶ νὰ βρῆ τὸ σταυρὸ, τὸ «**ὑποπόδιον ἔνθα ἔστησαν οἱ ἄχραντοι πό-**

δες» τοῦ Ἐσταυρωμένου (μικρ. ἐσπ.). Στὰ τέλη τοῦ ἔτους 326 πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔβαλε συνεργεῖα ἐργατῶν νὰ σκάβουν. Ἀλλὰ ποῦ ἦταν ὁ σταυρός; Τὸν εἶχαν θάψει οἱ ἔβραιοὶ βαθεῖα στὴ γῆ κι ἀπὸ πάνω εἶχαν ρίξει κόπρια. Μετὰ ἀπὸ ἄρκετὸ κόπο οἱ ἐργάτες βρῆκαν τοὺς τρεῖς σταυροὺς καὶ τοὺς ἤλους (=τὰ καρφία), καὶ ἡ βασίλισσα εἶχε ἀπορία, ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου; Συνέβη λοιπὸν τότε νὰ γίνετα ἡ κηδεῖα μιᾶς γυναίκα καὶ δοκιμάζοντας ἄγγιξαν διαδοχικὰ στὸ λείψανό της τοὺς σταυροὺς. Ἀγγίζουσ τὸν πρῶτο· τίποτε. Ἀγγίζουσ τὸν δεῦτερο· τίποτε. Μόλις ὅμως ἄγγιξαν τὸν τρίτο, σὰν νὰ πέρασε ἐπάνω στὸ νεκρὸ σῶμα ἠλεκτρισμός, **πῆρε ζωὴ κι ἀναστήθηκε**. Ἔτσι πιστοποιήθηκε, ποιὸς εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Τὸν προσκύνησε ἡ ἁγία Ἐλένη καὶ ἡ συνοδεία της. Ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε καὶ ὁ λαὸς νὰ τὸν προσκυνήσῃ, κι αὐτὸ λόγῳ τοῦ πλήθους ἦταν δύσκολο, ὁ τότε πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ ἅγιος Μακάριος (314-334), πῆρε στὰ χέρια του τὸν τίμιον σταυρὸ, ἀνέβηκε ἐπάνω στὸν ἄμβωνα, τὸν ἤψωσε ὥστε νὰ τὸν δοῦν ὅλοι, κι ὅταν ὁ λαὸς τὸν εἶδε ἄρχισαν νὰ κράζουν τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**». Ἔτσι καθιερώθηκε ἀπὸ τότε ἡ σημερινὴ ἐορτὴ τῆς Ἦψώσεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ. Καὶ τὸ πρῶτο δίδαγμα μᾶς εἶνε ἡ ἀνάστασι τῶν νεκρῶν· **διὰ τοῦ σταυροῦ λοιπὸν στὴν ἀνάστασι!**

● Ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ βαθύτερο μυστήριον. Δὲν εἶνε εὐκόλο νὰ θεολογήσῃ κανεὶς ἐπ' αὐτοῦ. Μόνο μερικὰ ἀπλᾶ λόγια θὰ πῶ ἀνατρέχοντας στὶς **προτυπώσεις τοῦ σταυροῦ**.

Ὅπως διαβάζουμε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη (βλ. Ἐξ. 15,22-25), ὅταν οἱ ἔβραιοὶ βρέθησαν στὴν ἔρη-

μο Σούρ, περπατούσαν τρείς ημέρες και δὲν εὔρισκαν νερό νὰ πιοῦν. Φτάνοντας στὴ **Μερ-ρᾶ** βρῆκαν νερό, μὰ ἦταν πικρὸ καὶ ἄρχισαν νὰ γογγύζουν στὸ Μωυσῆ· Τί θὰ πιοῦμε;... Ὁ Μωυσῆς προσευχήθηκε στὸν Κύριο, ἐκεῖνος τοῦ ἔδειξε ἕνα κομμάτι ξύλο, ποὺ ἦταν τύπος - προτύπως τοῦ σταυροῦ, κι ὅταν τὸ ἔριξε μέσα στὸ νερό, ἀμέσως **τὸ πικρὸ νερὸ ἐγίνε γλυκὸ**· ἤπιαν καὶ δροσίστηκαν.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ φυσικὸ νερὸ ὁ ἄνθρωπος διψάει στὴ ζωὴ του καὶ γιὰ ἄλλα πράγματα· διψάει γιὰ ἀγάπη καὶ κατανόησι, γιὰ ἀλήθεια καὶ εἰλικρίνεια, γιὰ εἰρήνη καὶ συμφιλίωσι, γιὰ δικαιοσύνη καὶ ἰσότητα, γιὰ χαρὰ καὶ εὐτυχία. Καὶ ὅμως δὲν τὰ βρίσκει ὥστε νὰ δροσιστῆ. **Τὸ ποτάμι τῆς ζωῆς εἶνε πικρὸ**. Ὁ ἄνθρωπος σπανίως γελάει καὶ πιὸ συχνὰ κλαίει. Δάκρυα κυλᾶνε στὸν κόσμο. Κλαίει ὁ ἴδιος ὅταν γεννιέται, κι ὅταν πεθαίνει κλαίει οἱ ἄλλοι γι' αὐτόν. Καὶ μόνο στὸ θάνατο; ἀκόμα καὶ στὸ γάμο συχνὰ βλέπεις μάτια δακρυσμένα.

Πικρία λοιπόν. Ἐν τούτοις πλαστήκαμε γιὰ τὴ χαρὰ, ὄχι γιὰ θλίψι. Τί θὰ μᾶς δώσῃ τὴ χαρὰ; Νά ἡ πηγὴ· **ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ**.

✓ **Μὲ συκοφαντοῦν** καὶ ζητοῦν τὸ θάνατό μου; γυρίζω τὸ βλέμμα στὸν Ἰσταυρωμένο, σκέπτομαι ὅτι ἐκεῖνος ἔπαθε γιὰ μένα, γιὰ νὰ λυτρωθῶ ἐγώ, κι αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ...

✓ **Εἶμαι ἄρρωστος** στὸ κρεβάτι, κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου; κοιτάζω τὴς πληγὲς τοῦ Ναζωραίου πάνω στὸ σταυρὸ καὶ παίρνω ἐλπίδα ὅτι θὰ ζήσω. Συνάντησα πρὸ ἡμερῶν ἕνα νέο ἀπὸ τὴν Καστοριά. Πρὶν πέντε χρόνια ἦταν ὑγιῆς, ἔπιανε τότε τὴν πέτρα καὶ τὴν ἔστυβε. Τώρα δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσῃ οὔτε ἕνα λιθαράκι. Ἄρρωστησε ἀπὸ σπονδυλίτιδα. Ἔχει πόνους, λῶνει ἀπὸ πυρετό. Πάτερ, μοῦ λέει, ἂν δὲν πίστευα στὸ Χριστό, θὰ εἶχα αὐτοκτονήσει...

✓ **Μὲ πνίγουν χρέη** καὶ μὲ κυνηγοῦν δανεισταί; καταφεύγω στὸν Πλούσιο ποὺ ἐπτώχευσε γιὰ μένα (βλ. Β' Κορ. 8,9) καὶ μέσα στὴ φτώχεια, μὲ τὴ δικὴ του εὐλογία, ἐπιβιώνω...

Πικραμένοι τῆς ζωῆς! κρεμάστε στὸν Ἰσταυρωμένο τὴν ἐλπίδα σας, πιστέψτε σ' αὐτόν. Κι ὅταν ἡ λύπη σὰν σκορπιὸς σᾶς κεντᾶ, ἀτενίστε στὸν βασιλέα τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης, ποὺ μπορεῖ καὶ τὸ πικρὸ νὰ τὸ κἀνῃ γλυκὺ. **Ὁ σταυρὸς γλυκαίνει τὴν πικρία τῆς ζωῆς μας**· αὐτὸ εἶνε τὸ δεύτερο δίδαγμα.

● Στὴ ζωὴ μας ὑπάρχει ἕνας ἐχθρὸς, ποὺ θέλει τὸ κακό μας, ὁ διάβολος. Γιατί; Διότι εἶμαστε πλάσματα τοῦ πανάγαθου Θεοῦ, τὸν ὁποῖον αὐτὸς μισεῖ· καὶ ἐπειδὴ Ἐκεῖνον δὲν μπορεῖ νὰ τὸν βλάψῃ, ἐπιβουλεύεται ἐμᾶς, τὸ

δημιούργημά του, γιὰ νὰ τὸν λυπήσῃ. Ἄλλὰ ὁ Κύριος δὲν ἄφησε τὰ παιδιὰ του ἀπροστάτευτα. εἶπε στοὺς μαθητὰς του· **«Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὀφρων καὶ σκορπιῶν καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ»** (Λουκ. 10,19). Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται στὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος γιὰ κάθε ὀρθόδοξο Χριστιανὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σημειώνεται ἐπάνω στὰ μέλη του τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Καὶ ὁ ἐχθρὸς τίποτε ἄλλο δὲν τρέμει ὅσο τὸν τίμιον σταυρὸ. Καὶ μέσα σὲ χίλιους δαίμονες ἂν πέσης, ἀρκεῖ νὰ κἀνῃς τὸ σταυρὸ σου μὲ πίστι καὶ χέρι καθαρὸ. Τὸ εἶπε καθαρὰ ὁ Κύριος· Ὅποιος ἔρχεται σ' ἐμένα μὲ πίστι, θὰ τοῦ δώσω δύναμι νὰ πατᾶ ἐπάνω σὲ σκορπιούς καὶ φίδια καὶ νὰ τὰ νικᾶ. **Σκορπιοὶ καὶ φίδια** εἶνε οἱ παγίδες τοῦ ἐχθροῦ, εἶνε οἱ κακοὶ καὶ διεφθαρμένοι ἄνθρωποι ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν, εἶνε καὶ τὰ πάθη ποὺ ριζώνουν μέσα μας. Ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὰ νικᾶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ τιμίου σταυροῦ.

Ὁ σταυρὸς εἶνε ἡ δύναμις ποὺ ὀδηγεῖ στὴ νίκη τὸν ἀγωνιζόμενο πιστὸ Χριστιανό.

Μὲ τὸ σταυρὸ, ἀδελφοί μου, συνδέεται ἰδιαιτέρως **ἡ ἀγαπητὴ μας πατρίδα**. Κοιτάξτε τὴ **σημαία** μας· τί εἶνε πάνω στὸ ἱερὸ πανί καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ ἴστοῦ τῆς; ὁ σταυρὸς.

Στὶς δύσκολες ἡμέρες τῶν ἐθνικῶν μας περιπετειῶν μας συνάντησα ἕνα στρατιώτη ἀπὸ τὴ Ρούμελη, ποὺ εἶχε πάνω του ἕνα σταυρὸ. –Ποιὸς σοῦ τὸν ἔδωσε; λέω. –Ἡ μάνα μου. Ὅταν ἔφευγε ἀπ' τὸ χωριὸ γιὰ τὸ μέτωπο, **ἡ μητέρα τοῦ κρέμασε στὸ λαιμὸ ἕνα σταυρουδάκι**. Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἑλλάδα· σὲ κάθε δύσκολη στιγμή ὅλη τὴ δύναμί της τὴ στηρίζει στὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ ἀπὸ ἑκεῖ τὴν ἀντλεῖ.

Ἐμβληματὸς μας εἶνε· πάνω ψηλὰ ὁ τίμιος σταυρὸς μὲ τὸ **«Ἐν τούτῳ νίκα»**, καὶ κάτω ἕνα τσαρούχι Ἑλληνος στρατιώτου, ποὺ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Ἰσταυρωμένου καὶ μὲ τὴν ἀνδρεία καὶ αὐτοθυσίαν του ἔγραψε νέους Μαραθῶνες.

«Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου...» (ἀπολυτ.). Ἐνα ζητῶ ἀπὸ ὅλους. Τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα **προσευχθῆτε στὸν Ἰσταυρωμένο**, ν' ἀναστήσῃ τὸ γένος μας ἀπὸ τὴν ἀκηδία καὶ τὴ χαύνωσι, νὰ γλυκάνῃ διὰ τῆς σταυρικῆς ζωῆς τὴν πικρία καὶ τὸν πόνο τῶν καρδιῶν μας, καὶ νὰ δείξῃ εἰς πείσμα τῶν ἐχθρῶν μας, ὀρατῶν καὶ ἀοράτων, τὴν ἀκαταμάχητη δύναμι τῆς παρουσίας του. Ὁ τίμιος σταυρὸς εἶθε νὰ σῶζῃ πάντοτε τὴν πατρίδα μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2410	ἁγ. Γρηγορίου ἱερομ. φωτ. τῆς Ἀρμενίας Πέμπτη 30 Σεπτεμβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Νὰ κηρυχθῆ τὸ Εὐαγγέλιο

Ὅποιος, ἀγαπητοί μου, παρακολουθεῖ τὴ θρησκευτικὴ κίνησι στὴν πατρίδα μας, διαπιστώνει μὲ λύπη, ὅτι τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ οἱ διαθέσεις νέων ἀνθρώπων γιὰ ὀρθόδοξη ἱεραποστολή, γιὰ τὴ διάδοσι δηλαδὴ στὸν κόσμο τοῦ μηνύματος τῆς σωτηρίας, ὄλο καὶ λιγοστεύουν. Ἄλλα ἰδανικά, λιγώτερο ὑψηλά, τοὺς ἠλεκτρίζουν. Πολλοὶ π.χ. γνωρίζουμε ὅτι ξενιτεύονται ὄχι γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν ἀπλῶς ἀλλὰ γιὰ νὰ εὐημερήσουν ἂν ὄχι καὶ νὰ πλουτήσουν. Ἄλλοι, γιὰ νὰ συντηρηθῆ καὶ ἀναδειχθῆ ἡ πατρικὴ τους οἰκογένεια, ὄχι μόνο ξενιτεύονται ἀλλὰ καὶ μένουν ἄγαμοι, ὥστε μὲ τὴ δικὴ τους θυσία νὰ σπουδάσουν καὶ ν' ἀποκατασταθοῦν μικρότερα ἀδέρφια. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τοὺς κατηγορήσῃ; ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ πατρικὸ σπίτι εἶνε ἀξίεπαινη, καὶ οἱ νέοι αὐτοὶ εἶνε ἀξιοθαύμαστοι, σὲ σύγκρισι μάλιστα μὲ ἄλλους ποὺ ζοῦν μὲ ὀκνηρία καὶ σπατάλη.

Ἄλλὰ ἐρωτῶ· ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτὴ δὲν ὑπάρχει κάποια ἄλλη ἀνώτερη; ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατὰ σάρκα μικρὴ οἰκογένεια δὲν ὑπάρχει ἄλλη οἰκογένεια εὐρύτερη καὶ ἀνώτερη; δὲν ὑπάρχει ἡ μεγάλη πνευματικὴ οἰκογένεια, ἡ χριστιανικὴ κοινωρία, ἡ **Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ**; Δὲν ἀξίζει γι' αὐτὴν νὰ συγκινοῦνται καρδιὲς ἀνθρώπων καὶ μάλιστα νέων; Γι' αὐτὴ τὴ μεγάλη οἰκογένεια, ποὺ ἔχει ἄπειρες ἀνάγκες καὶ ἀντιμετωπίζει τόσα προβλήματα, δὲν πρέπει οἱ νέοι νὰ προσφέρουν τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὶς δυνάμεις τους; στὴν περίπτωσι μάλιστα αὐτὴ καὶ οἱ μικρὲς τους οἰκογένειες ὄχι μόνο δὲν θὰ σβήσουν καὶ δὲν θὰ ἀδικηθοῦν, ἀλλ' ἀντιθέτως θὰ εὐλογηθοῦν καὶ θὰ εὐεργετηθοῦν καὶ αὐτές.

Κάποτε, μέσα ἀπὸ τὶς χιλιάδες νέους, παρουσιάζεται ἐπὶ τέλους καὶ κάποιος ποὺ ὑπερπηδᾷ τὰ ἐμπόδια, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ συνηθισμένα μέτρα καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ Θεὸ τὸν ἀνουψώνει σὲ ἓνα ἀνώτερο ὄ-

ραμα, τὸν κάνει νὰ ἐπιθυμῆ ν' ἀκολουθήσῃ ὀλοκληρωτικὰ τὸ Χριστό. Ὅταν λοιπὸν συμβῆ αὐτό, περιμένει κανεὶς ἡ **χριστιανικὴ κοινότητα νὰ νιώσῃ χαρὰ** καὶ νὰ ἐπικροτήσῃ τὴν καλὴ ἀπόφασι. Δὲν συμβαίνει ὅμως αὐτό. Μᾶλλον τὸ ἀντίθετο παρατηρεῖται· ἡ ἐπιλογὴ τοῦ νέου αὐτοῦ θεωρεῖται, καὶ ἀπὸ χριστιανούς, μᾶλλον ὡς ...δυστύχημα· τὴν θρηνοῦν ὡς συμφορὰ, καὶ **καταβάλλουν προσπάθεια νὰ τὸν ἀποτρέψουν** ἀπὸ ἓνα τέτοιο ἐγχείρημα. Ἀκούγοντας αὐτὰ θὰ μοῦ πῆ κάποιος·

–Γιατί ἐσύ ἐκφράζεσαι τόσο ἀπαισιόδοξα; δὲν βλέπεις πόσα παιδιὰ **φοιτοῦν καὶ σήμερα σὲ ἱερατικὲς καὶ θεολογικὲς σχολές**; αὐτοὶ δὲν εἶνε νέοι μὲ ἱεραποστολικά ἰδανικά;...

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ μὲ ἀναγκάζει νὰ δώσω τώρα **ἀπάντησι, ἡ ὁποία θὰ εἶνε πικρὴ**· ὅ,τι θὰ πῶ νὰ μὴ θεωρηθῆ παρακαλῶ ἐγωιστικόν.

Στοὺς νέους αὐτοὺς **συμπαράσταθηκα** ὅσο μποροῦσα. Κατέβηκα καὶ στὰ πεζοδρόμια ὑποστηρίζοντας τὰ δίκαια αἰτήματα τῶν φοιτητῶν τῆς θεολογίας· ἀκόμη καὶ αἷμα δικῶν μου παιδιῶν ἔβαψε δρόμους τῆς πρωτευούσης ὅταν τὸ 1962 γινόταν τὸ γνωστὸ κίνημα τῶν σπουδαστῶν τῆς θεολογίας ποὺ τοὺς ἀδικοῦσε ἡ πολιτεία. Ἐφτασε ὅμως πλέον ἡ ὥρα νὰ τὸ πῶ· ἀπὸ τοὺς χιλιάδες αὐτοὺς νέους, ποὺ πῆραν ἀπολυτήρια ἱερατικῶν καὶ πτυχία θεολογικῶν σχολῶν, **μόνο ἓνα ἐλάχιστο ποσοστὸ, μόλις 3%, συγκινοῦνται** ἀπὸ τὰ ἰδεώδη μιᾶς ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς. **Οἱ ἄλλοι** εἶνε ἓνα πλῆθος θρησκευομένων νέων ποὺ διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς ἀγίας του θρησκείας θέλουν ἀπλῶς **ν' ἀποκατασταθοῦν ἐπαγγελματικά** – τίποτε περισσότερο· αὐτοί, ἀφοῦ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τους, κλείνονται κατόπιν στὸν ἑαυτὸ τους. Ἄλλοι μὲν διορίζονται καθηγηταὶ στὰ σχολεῖα, ἄλλοι καταλαμβάνουν θέσεις σὲ ἐπίζητες ἐνορίες, καὶ ἄλλοι κατακτοῦν μία σπινθηροβο-

λοῦσα ἐπισκοπική μίτρα. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ εἶνε οἱ χειρότεροι ἀπ' ὅλους· διότι ὅταν γιὰ τὶς ἁμαρτίες κλήρου καὶ λαοῦ, κατὰ παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ, ἀρπάξουν τὴν ἀρχιερατικὴν ῥάβδο, καταντοῦν οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τῆς ἱεραποστολικῆς προσπάθειας.

Ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἀσκοῦν ἱεραποστολή· **ἀσκοῦν βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα**· δὲν ζοῦν γιὰ τὸν Κύριο, ἀλλὰ ἐκμεταλλεύονται τὴν θρησκεία τοῦ Χριστοῦ φροντίζοντας γιὰ τὸν ἑαυτό τους, γιὰ τὰ στενὰ προσωπικὰ καὶ οἰκογενειακά τους συμφέροντα. Αὐτὴ εἶνε δυστυχῶς ἡ ὠμὴ ἀλήθεια.

Γι' αὐτὸ **ὑπάρχει κρίσις ἱεραποστολική**. Νέοι μὲ ἱεραποστολικά ἰδανικά **εἶνε λίγοι. Καὶ θὰ γίνουν ἀκόμη λιγώτεροι**, ἐὰν τὸ κλίμα ποῦ ἐπικρατεῖ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀτμόσφαιρα δὲν διαλυθῇ μὲ τὴν εἰσβολὴ κάποιας βιαίας πνοῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ποῦ θὰ ταραξῆ τὰ νοσογόνα τέλματα. Ναί, θὰ γίνουν λιγώτεροι, θὰ καταντήσουν τόσο σπάνιοι ὅσο σπάνιοι εἶνε οἱ ἀστροναῦτες.

Πιστεύοντας κ' ἐγώ, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἡ ἱεραποστολή, ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ, εἶνε **τὸ κορυφαῖο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας**, ὅτι ἡ ἱεραποστολικὴ ζωὴ εἶνε ἡ ἀνώτερη μορφή ζωῆς, ἀνώτερη ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν μοναχισμό, ἀφοῦ παραδεχόμεστε ὅτι οἱ Δώδεκα ἀπόστολοι ἀκολουθώντας τὸν Κύριο ἐξετέλεσαν τὴν ὑψηλότερη ἀποστολή στὸν κόσμον, ἀποφάσισα νὰ γράψω τὸ βιβλίον αὐτὸ μὲ τίτλο **«Ἀκολουθεῖ μοι»**.

Ἡ ὀρθόδοξη ἱεραποστολή σήμερα δὲν παραθεωρεῖται ἀπλῶς· **πολεμεῖται σφοδρὰ** καὶ ἀπὸ διάφορες κατευθύνσεις. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπροκάλυπτη στάσι ὀρισμένων κληρικῶν καὶ θεολόγων, μία ἄλλη ἀπόδειξι τῆς πολεμικῆς εἶνε καὶ ἡ συχνὴ ἐπίθεσι κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ἱεραποστολικῶν ἀδελφοτήτων ἐκ μέρους κοσμικῶν δημοσιογράφων. Χαρακτηριστικὴ ἦταν π.χ. ἡ τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ «3 στὸν ἀέρα» τὸν Φεβρουάριον 1988, στὴν ὁποία ἀκούστηκε ἡ προτροπὴ πρὸς τοὺς γονεῖς, νὰ μὴν ἀφήνουν τὰ παιδιὰ τους νὰ πλησιάζουν ἱεραποστολικὲς κινήσεις γιὰτὶ θὰ διαφθαροῦν...

Περίεργη εἶνε καὶ ἡ ἐκ μέρους κάποιων μοναχῶν ἐχθρικὴ στάσι ἀπέναντι στὶς ὀρθόδοξες ἀδελφότητες. Ὁ παρθενικὸς βίος, τὸν ὁποῖον συνέστησε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγοντας **«ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω»** (Ματθ. 19,12), πηγάζει ἀπὸ τὸ σταυρό. Ἀλλὰ ὁ ἐνιαῖος αὐτὸς ποταμὸς διχάζεται σὲ δύο ρεύματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα μὲν πηγαίνει πρὸς

τὴν ἔρημον, ἐνῶ τὸ ἄλλο ῥέει διὰ μέσου τοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον ἀρδεύει. **Συγγενῆ** λοιπὸν εἶνε τὰ δύο αὐτὰ ρεύματα· γι' αὐτὸ **δὲν πρέπει μεταξύ τους νὰ ὑπάρχη ἀντίθεσι**. Οὔτε ὅσοι ἐργάζονται στὸν κόσμον ἱεραποστολικά νὰ περιφρονοῦν αὐτοὺς ποῦ ἀσκοῦνται στὴν ἔρημον, οὔτε αὐτοὶ ποῦ ἀσκοῦνται στὴν ἔρημον νὰ λιθοβολοῦν αὐτοὺς ποῦ ἐργάζονται στὸν κόσμον (βλ. τὸ βιβλίον μας «Δύο ἀδελφὰ ρεύματα» Ἀθήναι 1989).

Ἡ διχογνωμία καὶ ἡ πολεμικὴ δὲν ἀρέσει στὸν Κύριο· ἀρέσει στὸν ἐχθρό. **Ὁ σατανᾶς**, ἐπειδὴ γνωρίζει τί κακὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ στὸ βασίλειόν του ἕνα πρόσωπο ἀφιερωμένο στὸ Εὐαγγέλιον, ἐντείνει τὶς προσπάθειές του νὰ πνίξῃ ἀμέσως στὴ γέννησί του κάθε ἱεραποστολικὸ πόθο. Νέοι καὶ νέες ποῦ ἐκδηλώνουν ἱεραποστολικὲς ἐπιθυμίες **πολεμοῦνται στὴν ἀρχὴ τῆς κλήσεώς τους**. Ἐὰν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ξεπεράσουν τὰ σατανικά ἐμπόδια, θὰ πολεμηθοῦν στὸ ἐπόμενο στάδιον τῆς μαθητείας τους, ὥστε **νὰ μὴ μορφωθοῦν κατὰ τοὺς κανόνες τῆς Ὀρθοδόξου ἀγωγῆς** ἀλλὰ κατὰ νεωτεριστικὲς ἀντιλήψεις ξένες πρὸς τὰ Πατερικὰ πρότυπα. Καὶ ἐὰν νικήσουν τὸν ἐωσφόρο στὸ στάδιον τῆς μαθητείας, θὰ πολεμηθοῦν **ἀκόμη σφοδρότερα στὴν περίοδον τῆς ἀποστολικῆς δράσεώς τους**. Ὡ, πόσο κίνδυνοι τοὺς περιμένουν! Καὶ στὴν περίπτωσι ποῦ θὰ σημειώσουν κάποιες ἐπιτυχίες, καταδοκεῖ ἄλλος μεγάλος κίνδυνος, **ὁ κίνδυνος τῆς ὑπερηφανείας**· ὁ ἱεραπόστολος δηλαδὴ, ἀντὶ νὰ εἶνε ὑπὸ τὴν σκιὰ τοῦ Ἰσταυρωμένου ἕνας ταπεινὸς ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἕνας νυμφαγωγὸς ποῦ ὀδηγεῖ ψυχὰς πρὸς τὸν Χριστό, κινδυνεύει νὰ καταντήσῃ ὁ ἴδιος νυμφίος ὀρισμένων ψυχῶν.

Γύρω ἀπὸ τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ζητήματα τῆς **κλήσεως**, τῆς **δοκιμασίας** καὶ τῆς **βεβαιώσεως** τῆς κλήσεως στρέφεται τὸ βιβλίον αὐτό. Περιγράφει τὸ μεγαλεῖο τῆς κλήσεως, τὰ θαυμαστά ἀποτελέσματά της, ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους, τὶς τραγικὲς πτώσεις καὶ τὶς φοβερὲς συνέπειες τῆς τυχὸν ἀποτυχίας τῆς ἱεραποστολῆς. Ἐμβάλλει φόβον ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει τὴν ἐλπίδα.

Ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου εἶνε, νὰ ἐνισχυθῇ τὸ ἱεραποστολικὸ ρεῦμα στὶς καρδιὰς τῶν λίγων ἐκλεκτῶν, νὰ θερμανθῇ τὸ ἐνδιαφέρον κάθε Χριστιανοῦ γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία, καὶ νὰ ἐλκυσθοῦν καὶ νέες ψυχὰς στὴν ἀπόφασιν ν' ἀκολουθήσουν τὸ Ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον **«ὅπου ἂν ὑπάγῃ»** (Ἀπ. 14,4).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**